

| VRBÁTKY | DUBANY | ŠTĚTOVICE |

Triangl

www.vrbatky.cz

22
2020



1. místo Velké fotografické soutěže / Lavička v parku, Jana Zápecová

Slovo úvodem

Vážení čtenáři, drazí spoluobčané,
letošní rok je téměř celý zcela ve znamení celosvětové pandemie nového viru.

Není dne ani hodiny, aby se o této nové situaci nezmínila televize, rozhlas, webové portály nebo tisk. Pandemie ovládla všechna informační média a dokonale zastínila všechny ostatní události. Proto jsme se v redakci našeho časopisu rozhodli, že se až na výjimky nebudeme touto pandemií zabývat a aspoň na chvíli vám nabídneme odpoutání se čtením rozmanitých příspěvků v letošním, v pořadí už dvadecátém čísle, obecního časopisu.

I my jsme byli při přípravě nového čísla limitováni letošní situací. Velkou část rozhovorů a jiných příspěvků jsme byli nuceni dělat takzvaně nekontaktně, to znamená přes emaily nebo messengery a podobně. Doufáme, že se to na kvalitě letošního vydání negativně neprojeví.

Ale máme i věci příjemné. Každoročně je pro nás potěšením číst lidsky prodchnuté vzpomínání p. Jiřího Dubanského. Rádi bychom mu za jeho vstřícnost a ochotu

se s námi každoročně podělit o své zážitky poděkovali. Každý rok se v rubrice Názory občanů těšíme na jeho slova a vždy si z nich něco odneseme. V časopise jsme také vícekrát reprodukovali jeho překrásné obrazy. Děkujeme mu za spolupráci. Už pár roků slyšíme, že „letos naposledy“. I v tomto čísle je to „naposledy“. Ale kdo ví. Nikdy neříkej nikdy.

Potěšením a zpestřením pro nás bylo i letošní aktivní zapojení mladého nadějněho poety. Jeho báseň je psána řečí dnešní mládeže. Některá použitá slova nám nebyla tak úplně jasná. Požádali jsme autora, aby k básni připojil, pro nás starší, vysvětlivky. Těší nás, že můžeme v tomto čísle nabídnout pohled nové generace, i to je svým způsobem pro nás starší poučením.

Tak to je všechno, co jsme Vám chtěli říci úvodem. Do svátků vánočních a do nového roku vám přejeme hlavně zdraví a pak také klid a spokojenost. A pevné nervy, to se rozumí.

- redakce -

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,
rád bych tímto krátce zhodnotil letošní rok, který se pro většinu z nás ponese zejména ve světle, nebo spíše temnotě, COVIDových opatření, která téměř zastavují život v naší zemi.

A přesto se v této neveselé a ponuré atmosféře naši lidé, kteří nezištně a s vynaložením vlastních prostředků a osobního času začali vyrábět a rozdávat ochranné roušky, kterých se v první COVIDové vlně tak zoufale nedostávalo. Jsem hrdý na to, že v našich obcích žijí lidé, kterým nejsou lhostejné potřeby ostatních občanů, a jsou ochotni poskytnout svou nezištnou pomoc ve chvílích její největší potřeby.

Život a rozvoj v našich obcích v tomto roce neustal ani z důvodu mimořádných opatření. Možná se jen trochu



zpomalil, a to zejména na poli příprav a projektových prací na nejrůznějších investičních akcích. Díky omezení volného pohybu a chodu úřadů se dostaly do skluzu projektanti s přípravou projektů na vybudování „rybníka“ nebo rekonstrukce fary v Dubanech.

Nebýt mimořádných opatření, už jsme mohli mít tyto dva projekty hotové a hledat zdroje na jejich realizaci. I přes zdržení jsem přesvědčený, že budování „Biocentra Na Dvorských“, které většina z vás zná pod zjednodušeným názvem „rybník“, se podaří zahájit již v roce 2021. Stejně tak bychom rádi zahájili stavby, pro něž jsou již dnes projekty hotové. Zejména pak rekonstrukci budovy

Vydavatel: Obec Vrbátky / IČO 00288934

Datum vydání: prosinec 2020

Redakce: Tomáš Hrbata, Hana Kulhajová, Jana Tajovská, Martina Hamplová, Jiří Voítl

Korektury: Helena Švancarová

Grafická úprava: Milan Matoušek

Tisk: Trifox Šumperk

Vydavatel nenese odpovědnost za údaje a názory autorů jednotlivých článků.
Redakce si vyhrazuje právo na drobné stylistické úpravy textu.

Triangl, 22. ročník, 2020

Triangl

márnice v Dubanech u hřbitova, kterou chceme změnit na pamětní síň. V části této stavby pak vybudujeme i veřejné WC, které u hřbitova doposud chybí.

Projekčně je pak připravena i rekonstrukce hospodářských budov ve dvoře obecního úřadu. Na místě původních chlévů by mělo vzniknout nové zázemí pro komunální techniku a šatny pro zaměstnance obce.

Před dokončením je i dokumentace pro stezku z Duban-Margelíku do Vrbátek ke hřišti. Pokud všechno půjde hladce, mohli bychom v příštím roce propojit Dubany s Vrbátkami další stezkou, určenou výhradně pro pěší.

Během příštího roku bychom také měli stihnout vybudovat parkoviště u sokolovny, kde se dnes nedostává parkovacích míst pro návštěvníky školy a sokolovny. Tímto projektem by se tak ještě více zvýšila bezpečnost silničního provozu v této lokalitě a navázalo by se na akci vybudování tří míst pro přecházení, která se v blízkosti dubanské školy realizovala v letošním roce. Často vysvětluji lidem, že u těchto míst pro přecházení nejsou klasické „přechody“, tedy bílou barvou na silnici vyznačené pruhy pro přecházení. Barevné vyznačení přechodu na silnici je Policií ČR schvalováno až při určité hustotě provozu v dané lokalitě. Protože počet

projíždějících vozidel není takový, aby byl schválen „přechod pro chodce“, mohli jsme vybudovat „pouze“ místa pro přecházení, která navedou pěší do místa s dostatečným rozhledem na silnici a umožní jim pak bezpečně projít přes cestu.

Na podzim letošního roku jsme pak zahájili další část změny zeleně v našich obcích. Ve Vrbátkách od kapličky ke „staré poště“ a ve Štětovicích tak budou podél cest vysázeny keře a okrasné ovocné stromy, které budou příjemným doplněním zelených trávníků.

Kromě těchto akcí, které mění naše okolí pozitivním směrem, mi dělá radost i to, jak se nám daří využívat moderních technologií v komunikaci s občany. Mám tím na mysli zejména Facebook, díky němuž se již podařilo rychle nalézt majitele zaběhnutých psů, upozornit na některé nešvary nebo poslat návrhy na obecní rozpočet pro další rok.

I díky této moderní vymoženosti mám pocit, že se nám docela daří být si bližší s vámi, občany našich obcí.

Do příštího roku vám tak přeji hlavně pozitivní mysl, s níž je boj proti všem chorobám výrazně úspěšnější. Ať se nám všem podaří navázat na zvyky a tradice, které jsme v posledním období museli opustit.

S pozdravem Pavel Novotný, starosta obce

Provoz sportovní haly zahájen

Na začátku letošního roku jsme se konečně dočkali a mohli jsme zahájit provoz nové sportovní haly. Hala se brzy zaplnila nadšenými sportovci. Dopoledne dětmi ze základní školy a v odpoledních a večerních hodinách dětmi z Centra volného času, místními i přespolními spolky a kluby.

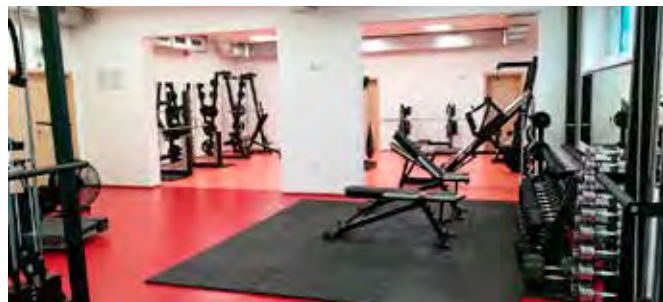
Správou sportovní haly se podařilo pověřit člověka, který perfektně zvládá nejen samotnou údržbu haly a její provoz. Roman Samko, správce haly, se projevil i jako skvělý kondiční trenér, který dokáže poradit jednotlivým sportovcům se správným způsobem cvičení a životosprávou. V jedné osobě jsme tak získali hned několik profesí, které jsou velkým přínosem pro další provoz naší haly.



Bohužel jsme v průběhu roku museli dvakrát halu veřejnosti uzavřít. Jarní pauzu jsme se správcem využili mimo jiné k vybavení posilovny v patře nad sociálním zázemím. Posilovna je vybavena kvalitními posilovacími stroji a jistě si v ní na své přijde široký okruh návštěvníků. Dokonce je možné využít i tréninku pod vedením osobního instruktora. Posilovna ale není jediným lákadlem pro veřejnost. Po rezervaci si můžete i jako amatérská skupinka přijít zahrát volejbal, fotbal, badminton či jiné sportovní hry.

Aktuální informace včetně otevírací doby a ceníku naleznete na facebookové stránce „Sportovní hala Vrbátky“ nebo na webových stránkách obce. Doufáme, že si již brzy dáme v naší hale opět do těla.

- vedení obce -



Galerie osobností obce

Naši pravidelnou rubriku Galerie osobností obce už jistě znáte. Každý rok se těšíme na příjemné povídání s nějakou výraznou osobností. Bohužel v letošním roce, postiženém koronavirovou nákazou, jsme tvořili tento příspěvek jen pomocí e-mailů, vlastní rozhovor pak přes telefon. Ovšem letošní osobnost si připomenutí její práce pro lidi a pro obec i přes všechny problémy určitě zaslouží.

V dalším čísle Vám chceme přiblížit dlouholetého bývalého člena obecního zastupitelstva, rady a místostarostu obce, zaníceného myslivce a známého proutkaře pana Vojtěcha Smékala. Mnozí z Vás ho určitě dobře znají. Pamatují ho například jako zvoleného zástupce občanů nebo jej mohli vidět s proutkem či virgulem v ruce. Leckterá studna vznikla jeho zásluhou.

Pan Smékal nám zodpověděl pár následujících otázek.

Vaše práce pro obec začala již za doby MNV a pokračovala hlavně po revoluci. Na co z toho teď s odstupem času vzpomínáte? A sledujete i současné dění v obci?

Narodil jsem se v Dubanech. Zde jsem vyrůstal a byl s obcí sžitý. Jako mladý jsem byl například člen Sokola. Jako člen týmu házené jsem zažil i jako hráč doby jeho největší slávy. Současně jsem byl členem Občanského výboru. Zde jsme se starali o všechny potřeby obce Dubany, například o stav potoka, hřbitova a podobně. A příslušné návrhy na řešení jsme dávali na MNV. V roce 1980 jsem se přestěhoval do Vrbátek do domu, který jsem si zde postavil. V tu dobu jsem byl „vtažen“ do rady MNV a zde řešil problémy všech tří obcí. Ve své práci v Agrostroji jsem víc jak 30 let měl na starosti technické změny výrobků a denně se zabýval různými problémy. A tak činnost na obci byla pro mě jakési odreagování se od mé práce. Po revoluci vznikl v Prostějově Okresní sněm, který řídil činnost obcí v celém okrese. Do tohoto sněmu jsem byl delegován za naše obce. Několikrát jsem byl zvolen do obecního zastupitelstva. Na starost jsem míval komisi pro občanské záležitosti. Organizovali jsme např. přání občanům k životním jubilejím, vítání občánků, setkání důchodců a podobně. Zhruba kolem roku 2005 jsem byl zvolen zástupcem starosty obce. Práce v té době bylo opravdu hodně. Dělal se kanalizace, stavěla čistička odpadních vod, všude byly rozkopané silnice. Navíc od přestěhování do Vrbátek až do roku 2011, takže 30 let, jsem měl na starost vodárnu na sídlišti. Dělal jsem tam údržbáře, hlídače, opraváře, prostě kompletního správce. Kolik jen bylo práce s prohlubováním studní, když došlo ke snížení vodní hladiny.



Nesmělo se ani opomenout sledování kvality vody. V roce 2011 pak byl vodovod přepnut na „městskou“ vodu. Nedá se popsat všechno, co se pro obec a spoluobčany dělalo a co se podařilo. Jsem rád, že většina občanů to brala v pozitivním duchu. Možná se stalo, že někdy někdo to tak nechápal. Ale to už je zapomenuto.

Děni v obci stále sleduji a porovnávám situaci tehdy a dnes. Možná se mi to jen zdá, ale myslím si, že dnešní zástupci obce to mají už hodně jednoduší. Jenom když si vzpomenu třeba na povodeň v roce 2005 - 2006. Tehdy jsme pomocí kalového čerpadla odčerpávali vodu ze zatopeného obchodu. Dnes už vše řeší profesionálové.

Během svého života jste zastupoval obec i jako přísedící u soudu. Co vám tato zkušenost dala?

Zde jsem se zúčastňoval občansko-právních řízení. Většinou se zde řešily různé spory mezi stranami. Tato soudní jednání mi dala hodně v pohledu na to, jak pomáhat lidem v nouzi.

Jako dlouholetý člen místního mysliveckého spolku sledujete stále jeho práci?

Členem spolku jsem od roku 1950, teď už jen takřkajíc přihlížející. U myslivců jsem byl ve výboru a dělal pokladníka. Aktivně jsem zažil stavbu myslivny v roce 1975 a později slučování honiteb. V té době byla honitba velmi dobře zazvěřená. A tak bylo dost práce s krmením zvěře přes zimu i s údržbou krmelců a posedů. Jako odměna pak byly každoroční hony.

Spousta lidí Vás zná jako skvělého proutkaře. Je to dar od Boha, nebo výsledek tréninku?

Ještě jsem ani nechodil do školy, když mí rodiče pozvali jednoho pána, aby našel místo pro studnu. Ten přišel ne s proutkem, ale přímo s kládou, kterou bych ani neunesl.

A našel pramen vody. Tak jsem se poprvé setkal s tímto fenoménem. Pak jako školák jsem zjistil, že i mne to nějak funguje. Ale nemyslete si. Mít tuto zvláštní citlivost nestačí. Nestačí, že vám to kroutí rukama. Bez vědomostí o podzemí, jak voda proudí, co má vliv na pokles vody, jak se voda chová v různých podložích a podobně, neumíte vlastně nic. Hledal jsem informace v knihách a v literatuře vůbec. A neustále se zdokonaloval. Časem jsem se praxí obohatil i o poznatky, které jsem v žádné knize nenašel. Zjistil jsem, že jsem citlivý i na různé anomálie v lidském těle. Osobně jsem se znal s významnými léčiteli jako byli pan Janča, Zentrich nebo Žert. Ale i zde platí, že nic se neukazuje samo. Musíte vydat i svou energii. Tak se tato činnost má dělat tak do 60let, aby to nezničilo organismus. Prostě zákony zachování energie.

Už se těšíme, až si popovídáme naživo a nebudeme si jen psát nebo volat. A vůbec, znáte náš Triangl?

Ale jistě. Sleduji jej od začátku. Minulé díly mám pořad poskládaný. Teda pokud mi některé rodina nerozebrala.

Závěrem, co byste ještě chtěl říct našim čtenářům?

Chci vzkázat, ať každý prožívá život ve svůj prospěch a ve prospěch obce a jejího okolí. Ať jsou všichni zdraví a spokojení.

Děkujeme panu Smékalovi za jeho ochotu k tomuto rozhovoru i za opravdu neobvyklých podmínek. Přejeme mu hlavně pevné zdraví a hodně elánu do dalších let.

-redakce-

Nekončící příběh naší fary a rybníka

Neustále sledujeme stav dvou témat, která se v průběhu posledních let vyvíjí, plánují či se plány mění. Přinášíme vám tedy aktuální informace ohledně dubanské fary a vrbáteckého rybníka.

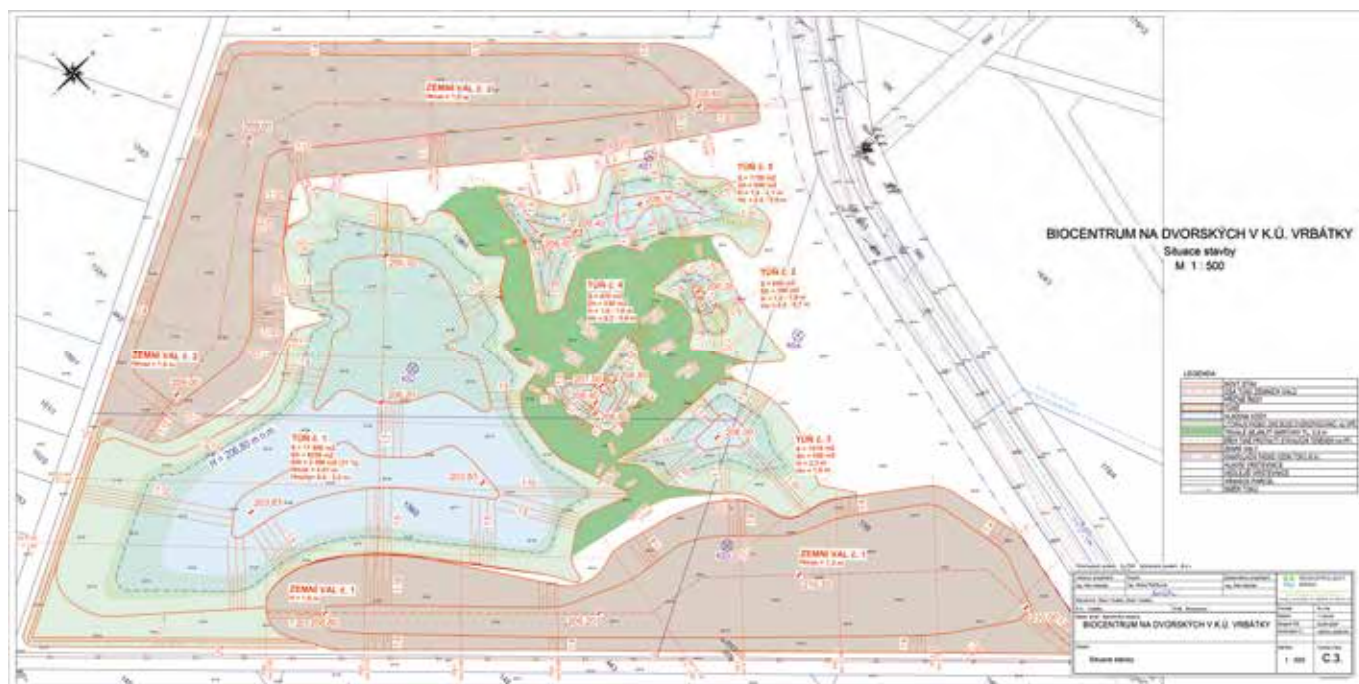
U rekonstrukce fary se toho moc nezměnilo, pokračuje schvalování projektu dotčenými orgány, přičemž letošní karanténa všechno spíše oddaluje.

U projektu obecního rybníka se ovšem změnilo úplně všechno. Podle původního projektu se měl rybník napájet z Blaty. Bohužel se ale zjistilo, že tu máme příliš nízkou hladinu vody a proto je třeba počítat s vybudováním stavidla.

Povodí Moravy upozornilo obec na možné komplikace se zvýšením hladiny. Muselo by se upravit koryto Blaty dva kilometry před stavidlem a vše by bylo v režii obce. Proto bylo svolána pracovní schůzka zastupitelů. Nově vybraný projektant předložil variantu vybudovat soustavu tůň napájených spodní vodou. Největší tůň by měla být o velikosti asi prostějovského rybníku (cca 1 ha) a v nejhlubší části až 3,5 m. Další čtyři tůně budou mít maximální hloubku 1 m.

Projektová dokumentace, včetně všech potřebných povolení, by měla být hotová na jaře roku 2021. Téhož roku bychom měli bez problémů stihnout podat žádost o dotaci na realizaci této akce.

- redakce -



Ze vzpomínek našich rodáků

Pes – nejlepší přítel člověka

Za mých mladých let byl skoro v každém domě pes, který hlídal. Jeho teritoriem byl dvůr, maximálně zahrada. Dnes už není hlídačem, ale spíš mazlíčkem a členem rodiny. Mohu s hrdostí přiznat, že tento stav jsme s manželkou začali zavádět my, alespoň v Dubanech.

Když mi bylo třicet pět roků, pořídil jsem si prvního psa. Byl to foxteriér a říkali jsme mu Peggi. Byl velmi inteligentní, temperamentní a ostrý. Dvůr mu nestačil, a tak jsme s ním začali chodit na procházky, aby se vyběhal. Chodili jsme na betonku JZD vedoucí od „hliníka“ směrem k dálnici. Po vesnici jsme ho vedli na vodítku a za vsí jsme ho pustili volně. Naučil se běhat asi třicet metrů před námi a sledoval, kde jsme my. Pokud jsme se otočili, tak okamžitě přeběhl před nás. Když jsme se vraceli, tak se nechal před vesnicí uvázat, a ve vsi byl opět na vodítku. Tento foxteriér se dožil šestnácti roků.

Když mi bylo šedesát čtyři roků a šel jsem do důchodu, dostal jsem českého teriéra, se kterým jsem opět začal chodit na procházky po stejné trase. Říkali jsme mu Aki, byl také velmi inteligentní, ale na rozdíl od foxteriéra klidný a hodný. Měl rád lidi a zvláště děti. Pokaždé, když jsme potkali děti, tak se nechal hladit. Jednou se k němu hrnul jeden chlapec a jeho otec na něho křikl: „Nechod k němu, pokouše tě!“. Kluk ale nereagoval, jen mávl rukou a odpověděl: „To je přece Akin“.

Tento český teriér se dožil čtrnácti roků. Dalšího psa jsem si už nepořídil, protože jsem měl sedmdesát osm let. Byl jsem na sklonku života a nechtěl jsem, aby se po mé případné smrti dostal do útulku.

V sedmdesáti letech mi lékaři objevili cukrovku a doporučili mi pohyb. Začal jsem chodit na procházky se sousedovým psem, protože jsem nechtěl chodit sám a oni zase neměli čas. Byl to jezevčík, také inteligentní, ale velmi ostrý pes, navíc lovec! Měl jsem štěstí, že jsem ho znal od jeho mládí, takže si na mě zvykl. Zdálo se mi, že vzhledem k jeho temperamentu jsem velmi pomalý, tak jsem si půjčil koloběžku, ale ani to nestačilo. Nevarovalo mě ani to, že jednou vběhl do kukuřice a když vyběhl, tak měl v tlamě křečka. Stačil jsem tehdy naštěstí zastavit, takže se mi nic nestalo. Po této zkušenosti jsem si tedy vzal své závodní kolo. Deset dní proběhlo bez problémů, ale pak na jedné vycházce jezevčík Ferda zahlédl zajíce. Zajíc začal kličkovat, pochopitelně Ferda kličkoval za ním a mě shodil z kola. Spadl jsem na záda a s obtížemi jsem se dostal se psem i s kolem domů. A od té doby pajdám.



Musel jsem k lékaři a neurolog mě poslal na magneticou rezonanci, kde zjistili, že mám skřípnuté nervy a že se s tím bez operace nedá nic dělat. Až jsem se dal jakž-takž dohromady, chodil jsem, no spíš se pajdal, s Ferdou dál, ale bez koloběžky a kola.

Je to dva roky, kdy Ferda začal tahat zadní nohy. Občas utekl, i když se brzy vracel, tak je možné, že ho srazilo auto nebo ho někdo kopl. Nejspíš se ale projeví problémy jezevčíků s páteří. Na doporučení lékařů ho museli nechat utratit.

Brzy si naštěstí sousedé pořídili nového pejska, tentokrát fenku Ritu. Zpočátku nechtěla chodit ven na vodítku, ale naučila se a už více jak dva roky spolu zase chodíme. Není to dravec ani lovec, ale mazel. Lidé si na nás zvykli a když se objevím někde sám, tak se ptají: „Kde máš psa?“.

Nedávno byla dokončena cyklostezka z Duban do Bystročic kolem „krechtů“ přes řeku Blatu. Jednou jsem byl za tím mostkem, ale běžně tam nechodím. Mám totiž potíže s chůzí, jak už jsem zmiňoval. Občané stezku využívají a jsou s ní velmi spokojeni, včetně mě a Rity. Proto jsem byl nepříjemně překvapen, když mě informoval pan Smička, jehož rodina se o vybudování stezky přičinila, že nějakí vandalové poškodili most přes říčku Blatu.

Domnívám se, že to byli kluci, kteří si tak vybíjeli svou sílu, a že nebyli z Duban. Je opravdu velmi smutné, že nejsou schopní si vážit práce jiných. - Jiří Dubanský -

Vzpomínky na Dubany

Chtěl bych vzpomenout na dobu, kdy naše rodina bydlela od 15. srpna 1945 v Dubanech, tak jak si to pamatují hlavně z vyprávění mých rodičů a sester.

Naše rodina přes válku bydlela v Otaslavicích, kde tatínek byl vedoucím prodejny. Po válce dostal nabídku, že si ze seznamu prodejen může vybrat, kterou chce. U podniku byl dobře zapsaný, protože všude, kde působil, zvedl tržbu. Tatínek si vybral prodejnu Budoucnosti v Dubanech na okrese Prostějov. Maminka mu asi vyčítala, že si ze seznamu nevybral Holešov, kde byl tatínek před 2. světovou válkou vedoucím prodejny a mamince se tam líbilo. Ale rozhodla patrně skutečnost, že v Dubanech byl byt, kde rodina mohla bydlet. Bydleli jsme hned nad prodejnu Budoucnosti, kde jsem se také později narodil.

Sestra vzpomínala, že když se přestěhovali do Duban, tak ji maminka pustila ven, aby si hrála s dětmi. Ale za chvíli se Boženka vrátila domů s pláčem, že dětem vůbec nerozumí a že se chce vrátit do Otaslavic. Nebylo divu, protože v Dubanech se mluvilo po hanácky. Například paplena je bramborová kaše s povídky a mákem, čgále – oči, střípek – miska, graca, gracka – motyka, motyčka, lóške – nudle, blboň, blvoň – blbec, hlupák. Klóhá to, aneb bacha, ať si nenabiješ čoňo! A tato věta mi připomněla další příhodu z mého života.

Když jsem se narodil, rodiče mne nechali pokřtít. V té době bylo hodně sněhu, že se do kostela Narození Panny Marie v Dubanech nedalo jet ani kočárkem, ani na saních. Tak mne nesli zabaleného v náručí. Mladší sestřička mne chtěla nést i stalo se. Jenže se mnou upadla, ale naštěstí se mi nic nestalo, protože jak byly snad metrové závěje, tak mne jen vyhrabali ze sněhu a pokračovalo se na křest. I když jsem byl už okřtěný dost.

Tatínek v obchodě prodával kromě potravin také průmyslové zboží – sekery, lopaty, násady, hřebíky a také palivové dřevo a uhlí a dokonce oblečení. Jak říkal, kromě plemenného býka se u něho v obchodě dalo nakoupit všechno. V té době to bylo ale trochu jiné prodávání, protože nedostával do obchodu všechno zboží navážené jako nyní, ale musel si zboží nejdříve rozvážit. Například



kostkový cukr dostával ve velkých krabicích, podobných krabicím, do kterých se balí kuřata. Někdy byly v krabici nenasekané kusy cukru a ty jsem občas dostal na cucání. Přes den se prodávalo a tatínek navíc zajišťoval zboží a po skončení otvírací doby prodejny se dal do rozvažování zboží, aby bylo nachystané na další den. Nebylo to jako nyní, kdy většina zboží je navážená. Do obchodu tatínek dostával mouku, cukr atd. v pytích. Při rozvažování mu pomáhala nejen maminka, která také v obchodě prodávala, ale i moje sestry, jakmile přišly ze školy. Na obrázku je nákladní auto, které přivezlo zboží do prodejny a zde je vidět i pytel, ze kterého se zboží rozvažovalo. Také mléko se odměřovalo do konvíček z velké hliníkové konve. Byly na to speciální odměrky. Vzpomínám si, že jsem je kdysi doma našel. Byly plechové, některé bíle smaltované a různé velikosti – cejchované pro různé množství mléka.

Zdálka to nebylo všechno, co se v té době muselo v obchodě dělat. Sestra vzpomíná na to, jak kamarádky na ni čekaly venku před výlohou, ale ona musela lepit malé potravinové lístečky na arch papíru. Tatínek jí říkal: „Jen se tam nedívej, až to nalepíš, tak můžeš jít“. V té době totiž platil přidělový systém na potraviny, mýdlo, kuřivo, oděv (tzv. šatenka), pohonné hmoty apod. Pokud by se nějaký malý papírek ztratil, tak by vzniklo manko, které by musel tatínek zaplatit ze svého.

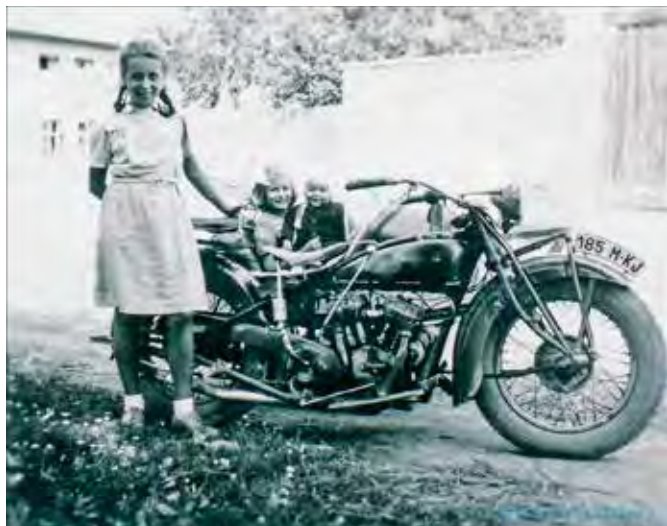
Jednu dobu tatínek vlastnil motorku Indian se sidecarem (sajdou). Když se náhodou stalo, že byl větší zájem o chleba a už ho vyprodal, sedl na motorku a zajel do pekárny ve Vrbátkách a chleba dovezl. Řídil se heslem: „Náš zákazník, náš pán“. Na obrázku je ona motorka Indian, se kterou nás, sourozence, tatínek vyfotil.

Jak sestra pomáhala v obchodu, stala se jednou svědkem následující scény. Do obchodu přišla zákaznice a tatínek jí říkal: „Mám tady nové kalhotky“. Paní se dívá, prohlíží jednu hromádku za druhou, ale pořád si nemohla vybrat.

Nakonec to vyřešila po svém. Zvedla sukně a ukázala se tatínkovi tak, jak ji Pánbůh stvořil, a řekla: „Procházko, tak mi poraďte, jakou velikost potřebuji“. Sestra mi vyprávěla, že když to uviděla, tak se lekla a zalezla pod pult.

Ještě jsem možná mohl tatínkovi přidat do obchodu lékařskou poradnu. Vzpomněl jsem si na příhodu, kterou mi vyprávěla maminka. Jednou do obchodu přišel pán a svěřil se tatínkovi, že ho po nějakém úrazu stále bolí koleno a doktoři mu nepomohli. Tatínek mu poradil, aby si dal na koleno obklad. Ale ne Priessnitzův zábal, často nazývaný také jako zapárka, která se používá hlavně při kloubních potížích, ale aby použil svoji moč (urinu). Za nějakou dobu tento pán přišel a moc tatínkovi děkoval, že ho koleno přestalo bolet. Jen říkal: „Procházko, jenom to prosím Vás nikomu neříkejte, aby se mi chlapi v hospodě nesmáli“.

- Antonín Procházka -



Snad letos

Čas letí jak ve větru listí
nikdo z nás už neomládne
žádný nemá takové štěstí
jak Ježíšek
ten nikdy nezestárne

Poslední dny roku přichází
Moc brzy noc už střídá den
Do ranní mlhy slunce vychází
my žijem svůj vánoční sen

No Vánoce, ty přece nejsou o dárkách
Ale jsou, ale jsou – s dětmi přeme se
Pohodu, klid si přejem o svátcích
a i dárky Ježíšek přinese

Štědrá noc se blíží, za chvíli je tu
měsíc ozáří tento svět
my všichni čekáme na tu kometu
přes dva tisíce let.

Snad letos přiletí ...

- Pablo Zahradník / Vrbátky -

FOTOKVÍZ

Poznáte děti na fotografii?

Pokud někdo poznáte děti
na fotografii, ozvěte se nám,
prosím, na email:

podatelna@vrbatky.cz.

Foto je zapůjčeno z archivu
p. Procházky
(požár v Dubanech).



Požár stodol v Dubanech



Kdysi jsem hledal v archivu negativů po tatínkovi a našel jsem negativy s označením „Požár Dubany“. Negativy jsem oskenoval a ukázal starší sestře Bože, která si na ten velký požár pamatuje. V té době měla sedm nebo osm let, takže to mohlo být v roce 1947 nebo 1948, ale přesně to po tolika letech neví. Naše rodina bydlela v domě č. p. 168 nad obchodem Budoucnost (nyní Smíšené zboží U Ali) a odtud byl požár dobře vidět. Říkala mi, že z toho měla velké trauma a dlouho špatně spala. Uvažovalo se, jestli

požár vznikl po úderu blesku nebo to bylo žhářství. Ale ani po letech jsme se nedověděli, co bylo příčinou požáru čtyř stodol a jednoho domu.

Nedalo mi to a dal jsem se do hledání. Podařilo se mi najít digitalizovanou kroniku Duban a zde jsem našel zápis kronikáře, řídícího učitele p. Hynka Kalabise, který tuto velkou událost zaznamenal.

Takto ji v roce 1945 zapsal: „*Poslední události: Právě na hodovou neděli k večeru 9. září 1945 byla vesnice překvapena požárem, který vypukl ve stodole (občana) rolníka Vojtěcha Kvapila. Požár vznikl od rakety, s kterou zacházeli hoši potulných komediantů a jeden místní chlapec. Protože bylo neobvyklé sucho, šířil se oheň rychle a strávil mimo stodolu V. Kvapila též stodoly rolníků: Josefa Smékala, Josefa Keclíka, Marie Kadláčkové. Škoda vzhledem k nedostatku a drahotě staviva a pracovních sil jest veliká. Při požáru působili mimo místní hasičský sbor i sbory okolní, ba i olomoucký a prostějovský.*“

- Antonín Procházka -



Klub přátel hudby

Jako by byl tento časopis už svým hudebním jménem předurčen k tomu, aby se do něj psalo o hudbě. Triangl kromě toho, že jako trojúhelník svým tvarem spojuje tři vrcholy, v našem případě tři obce, se zároveň jako hudební nástroj rozeznává v jasném a křehkém tónu zvonivé rezonance a přináší jak do hudební skladby, tak i do života radost a optimismus.

V dnešní době je nám radosti a optimismu obzvlášť zapotřebí a hudba v jakékoli ze svých podob má bezpochyby tu moc radost rozdávat, a tak nám může i pomoci překonat těžká období. Už řecký řečník a myslitel Quintilianus měl za to, že „Je zřejmé, že sama příroda dala nám hudbu jako dar, abychom lépe snášeli strasti“. Mysleli jsme si proto, že rozšířit množství krásné hudby bude to, co by mohlo působit jako ten správný balzám na duši.

Proto jsme se na popud našeho rodáka a fagotisty České filharmonie Tomáše Františe rozhodli spolu s Vlastou Hrbatovou a Kateřinou Kubjátovou založit Kruh přátel hudby. Zatím je to jen kroužek hudby, takové malinkaté kolečko, ale doufáme, že se brzy rozrosteme a staneme se skutečným Kruhem přátel hudby Vrbátek, Duban a Štětovic.

Ještě těsně před zavřením divadel a koncertních sálů jsme si stihli udělat radost a pozvali jsme úžasné klavírní trio *Incendio*, špičkové seskupení mladých umělců z pražské Hudební fakulty Akademie múzických umění v Praze, kterému už tleskali posluchači v Rudolfinu, v Berlínské filharmonii nebo v londýnské Wigmore Hall. Všem nám, kdo jsme se o volebním víkendu v sobotu 3. 10. sešli v sále Obecního úřadu ve Vrbátkách, se potvrdilo to, co říkal už starořecký matematik a filozof (a také zakladatel vědy o hudbě) Pythagoras: „Hudba velmi prospívá lidskému zdraví, když ji náležitě užíváme“. Připravený romantický laděný program rozhodně posluchačům prospěl po všech stránkách. Sonáta Franze Schuberta pro housle, violoncello a klavír, Elegie Josefa Suka a na závěr Klavírní trio e moll Camilla Saint-Saënsa pohládilo na duši nejen hudební fajnšmekry, ale i ty, kteří se přišli jen potěšit.

A protože potěšení není nikdy dost, těšíme se, že pro vás v rámci programu Kruhu přátel hudby připravíme další krásné koncerty špičkových profesionálních interpretů i talentovaných amatérů, besedy i výchovné koncerty a třeba i nová hudební divadelní představení. Doufejme, že těžké časy zase pominou a my vás brzy budeme moci uvítat na koncertech, ať už v kostele nebo na radnici a nebo třeba na divadelním představení v sokolovně. No a především, že vás budeme moci uvítat jako členy našeho nového



sdužení, díky kterému se budeme zase více potkávat. Moc se na to těšíme!

Předsedkyně Klubu přátel hudby

- Kateřina Ritterová -

Dámy a pánové, milí občané obcí Vrbátek, Duban a Štětovic. V článku od naší paní předsedkyně Mgr. Kateřiny Ritterové, PhD. jste se dozvěděli o založení spolku, který se bude věnovat organizaci hudebního života ve vašich obcích.

Nejprve mi dovoluji pár vět k samotnému smyslu založení spolku. Nejde o nic menšího než o přihlášení se k hrdé tradici české hudby a o starost o naše kulturní dědictví. Česká republika je jednou z velmocí světové hudby. Dala světu osobnosti, jejichž skladby se hrají stále častěji na světových podiích. A je velká škoda, že díla např. Antonína Dvořáka, Leoše Janáčka nebo Bohuslava Martinů nejsou více v povědomí českých a moravských obyvatel.

A právě s touto ambicí vznikl Kruh přátel hudby Vrbátek, Duban a Štětovic z.s. Chceme vytvořit prostor pro občanské setkávání u krásné hudby a v budoucnu třeba také u divadelního představení. Náš Kruh přátel hudby bude myslet i na milovníky lidové nebo populární hudby.

Koncertní sezóna bude zahájena v září 2021. Tím se doufám vyhneme všem omezením, která nás tíží v tuto chvíli. Každou sezónu uslyšíte sedm koncertů renomovaných sólistů a komorních souborů a také koncerty mimořádné. V naší první sezóně se můžete těšit např. na klavírního virtuosa Martina Kasíka, Ivana Klánského s PKF – Prague Philharmonia kvintet, místní hobojistku Julii Glosovou s varhaníkem Janem Gottwaldem nebo smyčcové kvarteto Epoque Quartet, známé z televizního pořadu StarDance.

A abychom se nepotkali až na podzim 2021, připravili jsme pro vás na jaro 2021 velké překvapení.

Tomáš Františ, dramaturg Kruhu přátel hudby Vrbátek, Duban a Štětovic z.s., člen České filharmonie a profesor Pražské konzervatoře

Svěcení zrestaurovaných varhan

Začátkem září byly v kostele Narození Panny Marie posvěceny zrestaurované dubanské varhany. Svěcení se ujal biskup Mons. Josefem Hrdlička během slavnostní hodové mše.

Organizátoři z řad farní rady a skupiny navštěvující náboženství se ve spolupráci se Štětovickou slípkou podíleli na průběhu mše nastrojeni v hanáckých krojích, což ještě umocnilo povznášející a slavnostní atmosféru tohoto setkání.

Na závěr mše proběhlo poděkování všem, kdo se zasloužili o zrestaurování našich varhan – p. Miroslavě Burešové, jako iniciátorce a propagátorce celé akce a sbírky, kterou iniciovala již v roce 2016, p. Hudcové, která stojí v zákulisí veškerého dění kolem dubanského kostela, a samozřejmě všem dárcům – drobným i velkým.



Nejštědřejšímu dárci p. Radimu Smičkovi a jeho rodině byla udělena čestná medaile a vysloveno velké poděkování, protože bez jeho daru, který činil téměř 1 300 000 Kč z celkové částky 1 637 000 Kč, by se oprava varhan nedala uskutečnit.

Nejen během mše zněly tóny obnovených varhan, ale především po ukončení mše jsme se mohli zaposlouchat do zvuku varhan doprovázeného hobojem při závěrečném koncertu. Tóny se v těchto prostorách rozléhají opravdu úchvatně a když si k tomu přidáte povznášející atmosféru kostela, slavnostní okamžik dané chvíle a skvělé hudebníky, jako je Jan Gottwald a Julie Glosová, nemusíte za silným kulturním zážitkem ani do velkých koncertních sál.

A jak vzácné naše varhany jsou? Tento nástroj je dokladem mistrovského romantického varhanářství konce 19. století a i přes některé zásahy byl v nedotčeném stavu a má vysokou uměleckou hodnotu. Jsou to dvoumanuálové varhany s pedálem postavené v roce 1895 a instalované v roce 1896 krnovskou firmou Gebrüder Rieger. Tato firma patřila mezi největší a nejvýznamnější výrobce varhan v Rakousko-Uhersku.

Varhany od svého vzniku neprošly komplexním restaurováním. Řada měkkých materiálů (papíry, kůže, plsti apod.) byla již za hranicí funkčnosti a životnosti. Nástroj byl napaden červotočem. Proto bylo rozhodnuto jej zrestaurovat do původní podoby po technické i zvukové stránce.

To se povedlo. A tak se nyní můžeme pyšnit krásným, vzácným a navíc plně funkčním nástrojem.

Technické informace použity z článku ve farní kronice od p. Miroslavy Burešové.

- redakce -

Z dopisů našich čtenářů

Dobrý den drazí spoluobčané,

v dnešní zvláštní době jsem se rozhodla podělit se s vámi o můj zážitek, nebo spíše o dva, možná pro zasmání, možná trochu pro zamyšlení.

Už pár let jsem v důchodu. Celý život jsem prožila zde na vesnici. Vychovala jsem dvě děti a povím vám, že ne vždy to bylo lehké. Tak jak to není lehké ani v letošním roce. Na životě na vsi se mi líbilo i to, že jsme zde vlastně všichni tak trochu sousedé, navzájem se známe a až na výjimky se k sobě také tak chováme. Proč ale vám vlastně píši? Chtěla bych vám uvést dva případy, které mi na naší vesnici nějak nesedí.

Letos na jaře udeřil virus čínské chřipky, a tak jsme všichni začali dodržovat pravidla ochrany sebe a ostatních. Školy se zavřely, společenský život omezil. Po čase se postupně vše začalo pomalu dávat do normálního stavu. Roušky jsme museli sice nosit i venku a neustále, ale třeba výuka ve škole se znovu rozběhla.

Po sedmé hodině ráno byl obchod jen pro nás důchodce, a tak jsem si jednou šla nakoupit. Před školou byl chumel dětí přes celý chodník. Roušky měly tak porůznu, většinou na krku nebo na jednom uchu. Prodírala jsem se mezi nimi a nebylo mi to zrovna příjemné. Opozdál stála paní nebo snad slečna učitelka, no abych neurazila tak tedy pedagogický dozor, a silně se věnovala svému mobilnímu telefonu. A najednou se od

kraje chodníku ozvalo osamocené – dobrý den! Podívala jsem se, kdo přece jen nezapomněl a zpoza roušky na mě hleděly dvě tmavé oči mladé Vietnamky. Ten pozdrav mě opravdu potěšil, škoda jen, že byl jediný. Tak si říkám, díky moc vám, bývalým koloniím.

Po pár týdnech se situace s rouškami trochu uklidnila. Již nemusely být na veřejnosti. I obchod už nebyl vymezen v určitou hodinu jen pro nás starší. Zase jsem šla do obchodu. Venku svítilo sluníčko, vypadalo to na krásný den. V ulici před školou byla spousta zaparkovaných aut. Došlo mi, že je zřejmě konec školního roku. Nakoupila jsem a šla domů. Na chodníku proti mně šla sympatická rodinka. Pán ve středních letech v bílé košili, mladá paní byla pěkně upravená a asi jejich dcera nesla velkou kyticí. To bude pravděpodobně čerstvá absolventka, řekla jsem si. Dnes má slavnostní den. Pán mě pozdravil, pozdravily jsme se i s paní a jejich dcera... nic. Hned si toho prostě všimnete. Taková sympatická rodina, říkám si, škoda jen, že nejsou třeba z... Indie?

Možná že už jsem moc stará, možná, že je teď nová doba, ale některé zvyklosti, které tu na vsi léta byly, mi prostě budou chybět.

Tak to je asi tak všechno, co jsem vám chtěla napsat. Jenom prosím, neuvádějte moje jméno, vnuci chodí u nás ještě do školy. A jeden dnes nikdy neví.

Přeji všem dobrý den, ahoj nebo chcete-li xin chǎo.

- Vaše čtenářka -

Chcete vědět, co nového se plánuje?

V současné době se toho sice v oblasti kultury a sportu moc plánovat nedá, ale tato situace nebude trvat věčně. Pokud byste byli rádi do budoucna informováni, jaké akce pro veřejnost se chystají, sledujte facebookové stránky Kulturní komise obce Vrbátky:

<https://www.facebook.com/kkvrbatky>



Až

Strejda slíbil mi že snad
jak bude mi teď dvanáct let
novou pětku plejstejšna mi dá
a všichni mi ho budou závidět

No nejsem už přece žádný děcko
ale ani žádný jeblouš taky
vím že nemusím mít všecko
no jiní mají dárků mraky

Budu totiž slavněj instagramer,
youtuber – a davy folowerů
tak to až mi bude patnáct let
denně budu mít tak miliony streamů
u nohou mi bude ležet svět

Na fejsu budou líbíček spousty
nesměj se a neříkej mi vole
zaberou skvěle s kérkou mojky
to není žádný vlevo dole!

V šestnácti to holku si najdu
žádnou hovězdu nebo kabelku
od rána do západu budeme spolu
a nic nebude jen na chvíli

Cyklopivo ani alpský ryzlink modrý
řádněj brenzák a bírko jako úlet
jaterní cvičení snad bude to dobrý
k oslavě osmnáctých mých let

Sám za sebe teď budu
a lovískovat život, snad to ujde
a brko po kapsách a zahánět nudu
prožívat osud co to půjde

Až, až mi bude dvacet, už budu fosil
po všem bude veta
až mi bude dvacet
to bude konec světa.

- Jirka Princ -

Také jste nerozuměli? Příkladáme slovníček :)

pětka plejstejšn ~ herní konzole SONY PlayStation 5

jeblouš ~ hlupák, blázen

instagramer ~ uživatel služby sdílení fotografií a videí na sociální síti Instagram pro komerční využití

youtuber ~ ten, kdo ukládá videa na server YouTube

folower ~ **follower** ~ uživatel sociální sítě, který se přihlásil k odběru příspěvků jiného uživatele

stream ~ z angl. = proud. Technologie, která nepřetržitě přenáší audiovizuální data mezi serverem a jednotlivými počítači

fejs ~ sociální síť Facebook

líbíček ~ lajk (označení líbí se mi) na Facebooku

kérka ~ tetování

mojka = selfičko ~ vlastní autoportrét pořízený mobilem a následně umístěný na některou ze sociálních sítí; z anglického „selfie“

„vlevo dole“ ~ prezident Zeman prý viděl článek Ferdinanda Peroutky o Hitlerovi, jak říkal, na stránce „vlevo dole“. Od té doby je slovní spojení „vlevo dole“ synonymum pro nesmysl nebo blábol.

hovězda ~ složeno z hovězí a hvězda. Holka, která si myslí, že je hvězda, ale je spíš hovězí samice (kráva)

kabelka ~ hezká, ale hloupá holka

cyklopivo ~ nízkostupňové pivo

alpský ryzlink ~ směs krabicového vína a Alpy

brenzák ~ kořalka, tvrdý alkohol

bírko ~ pivo

jaterní cvičení ~ událost s velkou spotřebou alkoholu

lovískovat ~ milovat

brko ~ joint, marihuanová cigareta

fosil ~ starý člověk, důchodce

Kdo další se podílí na výchově našich dětí?

V loňském roce jsme vám představili učitelský sbor naší základní školy a v letošním roce bychom rádi pokračovali. Tentokrát jsme dali slovo učitelskému týmu našich mateřských škol, učitelkám v dubanské družině a novým učitelkám ZŠ, které nastoupily až v letošním roce.

- redakce -



Mgr. Eliška Pospíšilová

Vedoucí učitelka Mateřské školy Vrbátky,
Dubany a Štětovice

Učitelka předškolní třídy Sluníček ve Vrbátkách

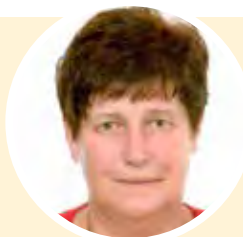
Již od základní školy jsem měla svůj sen řídit a vést svoji mateřskou školu. Abych si tento sen splnila, zabývala jsem se předškolní pedagogikou 10 let během studií na střední a vysoké škole. Být učitelkou a zároveň vedoucí učitelkou v MŠ Vrbátky je pro mě poslání, kterého si velmi vážím a snažím se jej neustále rozvíjet. Kromě práce v mateřské škole ráda sportuji, cestuji napříč světem po boku svého manžela, s kterým se ráda potápím do hlubin moře. Moje motto: „Žij každý den svého života, jako by byl první, jako by byl poslední.“



Mgr. Dagmar Laníková

Učitelka třídy Koťátek v Dubanech

V MŠ Vrbátky učím od školního roku 2010/2011, z toho jsem 9 let prožila na pracovišti ve Štětovicích a nyní jsem ve třídě v Dubanech. Být učitelkou byl můj sen již od dětství – živě si pamatuji, jak jsem učila básničky a písničky všechny svoje plyšáky a panenky. Svůj volný čas dělím mezi rodinu, psy a koníčky. Mám ráda přírodu, fantasy filmy a pohyb, věnuji se běhu a fitness. Zabývám se také kynologií, jelikož mám chovatelskou stanici kolíí, se kterými jezdím na závody.



Marie Petruželová

Učitelka třídy Koťátek v Dubanech

Jsem učitelka v MŠ Dubany už téměř 37 roků. Mnozí mne znají jako mladou začínající učitelku. Práce mne baví a naplňuje a jsem ráda, že mohu pracovat v naší školce, protože se mi tím splnil můj sen. Při své práci se snažím dětem přibližovat lidové tradice v obci. Volný čas ráda trávím s rodinou a přáteli a moje životní krédo je: „S úsměvem jde všechno líp!“



Danuše Hálová

Učitelka třídy Berušek ve Vrbátkách

K práci v mateřské škole mě přivedly v podstatě moje vlastní děti. Ve školce mám stále pocit, že když si člověk dovede hrát, tak příliš nestárne – tedy minimálně na duši. A mě stále baví si hrát a být mezi malými a mladými. Moji synové dorostli do věku, kdy většina jejich vrstevníků komunikuje maximálně tak mezi sebou a rodiče z této komunikace ostentativně vylučují. Jsem šťastná, že to není můj případ a že k oběma synům mám dveře stále otevřené. Bezpochyby i díky zkušenostem získaným prací ve školce. Takže díky, školko! Stále mě bavíš.

**Hana Řehulková**

Učitelka třídy Včeliček ve Štětovicích

V MŠ Štětovice učím již čtvrtým rokem z celkové 40leté praxe ve školství. Už od dětství jsem věděla, jaké bude mé povolání. O prázdninách jsem vždy jezdila jako vedoucí na dětské tábory, věnovala se horské turistice, plavání a cykloturistice. Vždy jsem se snažila být dětem kamarádem. Nyní mám dva vnuky, o které ráda pečuji. Mé povolání se pro mě stalo posláním.

**Irena Slaná**

Učitelka předškolní třídy Sluníček ve Vrbátkách

Být učitelkou v mateřské škole jsem chtěla už od ukončení základního vzdělání. Práce s dětmi mě velmi baví. Mezi moje koníčky patří cestování, houbaření, rybaření a čtení zajímavých knih. Veškerý svůj volný čas trávím s rodinou, a to hlavně se svými dvěma vnučkami. Moje heslo je: „Někdy méně znamená více.“

**Monika Slavovová**

Učitelka třídy Včeliček ve Štětovicích

S touto mateřskou školou jsem se setkala již v roce 1980 jako tříletá holčička. Později do stejné školky chodily i mé dvě děti. Když v roce 2004 přišla nabídka zde pracovat jako školnice, neváhala jsem. Práce s dětmi mě oslovila, a proto jsem si doplnila potřebné vzdělání a v roce 2017 jsem nastoupila na post učitelky. Pracovat s dětmi mě naplňuje, baví mě dětem předávat informace hravou formou. Ve volném čase se věnuji rodině, ráda pečuji, vařím a baví mě poznávat krásy naší země. Moje motto je: „Když něco chceš, musíš tomu jít naproti!“

**Bc. Nikola Běhalová, DiS.**

Učitelka třídy Berušek ve Vrbátkách

Pracovat s dětmi mě velmi baví. Dětem se věnuji již 15 let, jelikož jsem působila na pozici trenérky mažoretkového týmu. V MŠ ve Vrbátkách pracuji 3 roky. V letošním roce jsem dokončila studium vysoké školy. Ve svém volném čase se věnuji sportovním aktivitám.

**Bc. Soňa Knyblová**

vychovatelka ŠD

Po návratu ze školy v přírodě, v první třídě, se maminka ptala paní učitelky, která s námi byla celý pobyt, zda škola v přírodě proběhla v pořádku a zda jsem moc nezlobila. Paní učitelka s úsměvem řekla: „Pedagogická fakulta to jistí!“ Tak se také stalo a dnes působím jako vychovatelka již druhým rokem.

**Mgr. Věra Slavičková Dvořáková**

1. stupeň ZŠ, učitelka 1. ročníku speciální pedagog

V praxi jsem od roku 2005 a věnuji se žákům běžných škol jako učitelka a speciální pedagožka. Začínala jsem ve „zvláštní škole“, prošla dětským domovem jako vychovatelka i terénní prací v sociálně vyloučených lokalitách. V letošním roce jsem nováčkem v místní škole jako třídní učitelka první třídy. Na plný úvazek se věnuji těm nejmenším a jejich rodičům. Mým koníčkem je práce, osobní rozvoj, dlouhé procházky se psem, individuální sporty a badminton. Ráda se začtu do odborné literatury i beletrie. Ráda lidi nemím, ale potkávám.

**Mgr. Judita Bendová**

asistentka pedagoga
vedoucí zájmového kroužku
kytara a keramika

V této škole pracuji od září tohoto roku. Práce s dětmi mě moc těší, školní kolektiv celkově je pro mne velmi inspirující a současně si vážím projevené důvěry ze strany vedení školy. Mám ráda hudbu, zpívám a hraju na klavír a kytaru. V kroužku kytary se dětem snažím něco z těchto zálib předat. Z mého osobního života – jsem manželka, maminka čtyř dětí, mírový vyjednávač v domácnosti, miluji horskou turistiku a ráda pečů cukroví.

Motto: „Nakonec všichni budeme souzeni podle míry lásky, kterou jsme měli na zemi.“

**Zdeněk Jetelina**

asistent pedagoga

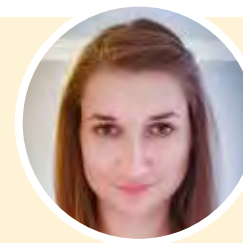
Jsem nový asistent pedagoga, dlouholetý trenér tenisu, velký fanda živé hudby, vášnivý houbař :) a v neposlední řadě taťulda, jak mi momentálně říká moje pětiletá dcera Anička.

Doposud jsem měl zkušenosti se žáky pouze z tenisového kurtu, školní tělocvičny nebo při doučování matematiky, proto pro mě byla tato práce výzvou. Ale ve škole zde ve Vrbátkách je velmi příjemný kolektiv a myslím, že už jsme si na sebe i se žáky zvykli.

**Michaela Kubaláková**

asistentka pedagoga

Ve škole ve Vrbátkách působím jen krátce, ale díky příjemnému prostředí a skvělému kolektivu se tu cítím jako doma. Svůj volný čas pak nejraději trávím s rodinou, přáteli a pohybem v přírodě.

**Michaela Kaprálová**

asistentka pedagoga
vedoucí zájmového kroužku keramika

Od letošního roku na této škole působím jako asistentka pedagoga. Už od útlého věku jsem měla velmi pozitivní vztah k dětem, a když jsem se později rozhodovala, jakým směrem se dál vydám, pedagogika byla první a vlastně jedinou volbou. Ačkoli stále ještě studuji poslední ročník oboru Učitelství pro 1. stupeň ZŠ na UP v Olomouci, už teď mám díky své rodné základní škole mnoho cenných zkušeností. Mezi mé koníčky patří cestování, cyklistika, tvoření a můj pes.

Letošní stavění máje – začali jsme si zvykat na roušky



Kam u nás vyrazit na procházku?

Máme pro vás tip na příjemnou procházku, kdy nemusíte nikam jezdit. Stačí vyjít ven. Skupince nadšenců z našich obcí se podařilo ve spolupráci s životní komisí obnovit bývalou stezku podél levého břehu Blaty. Díky tomu vznikl zajímavý vycházkový okruh mezi Vrbátkami a Štětovicemi o délce asi 6 km. Stezka se dá projet i na kole, ale prosekaný úsek kolem Blaty je přece jen terénově náročnější.

Kudy se tedy vydat? Pokud vyrazíte ze Štětovic, odbočíte za mateřskou školou směrem k autodopravě Konečný a dojdete až k Blatě. Před Blatou odbočíte doleva, dojdete k mostku a za ním znovu doleva. Narazíte na onen prokletý úsek mezi stromy, který je ale ponechán stále v přírodní podobě, proto pozor na výmoly. A dále pokračujete, kam vás cesta dovede. Dojdete až do Vrbátek. Z Vrbátek se zpátky dostanete zadem kolem cukrovaru znovu do Štětovic. Přejeme příjemnou procházku. - redakce -



Co se nám to příroda snaží říct?

Letošní rok se v mnoha ohledech vymyká. A nejde jen o boj s koronavirem, ale i počasí jako by říkalo, letošní rok bude nezapomenutelný. Jaro začalo velmi brzy a bylo neobvykle suché, v podstatě nepršelo až do května. V březnu, kdy obvykle kvetou jen sněženky, letos kvetly narcisy.

Na podzim, jako by nám to příroda chtěla vynahradit, začalo pršet o to více. Naštěstí nepřišla stoletá voda, ale i tak jsme si vody užili. Co se nám to příroda snaží říct? Neměli bychom se zamyslet?

- redakce -



Pouť Hanáků do Dubu nad Moravou

Letos se poprvé uskutečnila Pouť krojovaných Hanáků ze Štětovic do Dubu nad Moravou. Akce, která má několikaletou tradici se doposud konala jako pouť na Svatý Kopeček či Svatý Hostýn. Tyto poutě ale nevedly pouze příjemnou krajinou, proto hledal Hanácký folklórní spolek Hanfos i jiné možnosti.

U nás máme jak místo, ze kterého by se dalo vycházet – Zlatou farmu, tak příjemnou cestu do poutního chrámu v Dubu nad Moravou. Navíc cesta vede kolem kapličky na Svárově, která je jak stvořená pro malé zastavení. A tak se Hanfos rozhodl zavést novou tradici pouti ze Štětovice do Dubu nad Moravou.

S napětím jsme sledovali, zda nepřijde déšť, protože by nejen cesta po rozbláčených polích v gumácích byla nepříjemná, ale především pro vzácné kroje by déšť a následné bláto bylo utrpením.

Ale počasí se nakonec umoudřilo, a tak se předposlední neděli v srpnu 23. 8. ráno v 8.00 hod. sešli krojovaní Hanáci z celé Hané na Zlaté farmě. Pouti se mohli zúčastnit i ostatní obyvatelé našich obcí, nebyla to pouť jen pro krojované, Hanáci jsme přece jen všichni. K vidění byly dospělé i dětské kroje různých oblastí Hané, různého zpracování, i různé historické hodnoty. Byl to moc pěkný pohled.

První zastávka byla na Svárově u kapličky, kde zpíval písňe mužský Hanácký sbor Rovina a podávalo se občerstvení. Od paní historičky jsme se dozvěděli o zdejší kraji i o historii dubského kostela mnoho zajímavostí. Za necelé dvě hodiny jsme dorazili do Dubu nad Moravou,

kde se konala dožínková mše, kterou vedl páter Stučka. Myslím, že tato mše byla zážitek nejen pro věřící, protože vidět p. faráře, který zpívá slováckou píseň své domoviny a celou mši vede v tomto duchu, byl opravdu zážitek.

Pouť se natolik líbila, že se již nyní plánuje v této nově započaté tradici pokračovat vždy každý druhý rok i v příštích letech. Proto bychom rádi již nyní pozvali občany našich obcí: pojďte v roce 2022 s námi, bude se vám to líbit.

- redakce -



Seznámení s naším panem farářem



V letošním vydání Trianglu vám, našim čtenářům, představíme pana Mgr. Jiřího Bernarda Špačka, který působí jako duchovní správce farnosti v Dubanech a Olšanech.

Pane faráři odkud pocházíte?

Pocházím z Olomouce a gymnázium jsem absolvoval v Litovli. Ještě před nástupem bohosloveckých studií jsem stačil tajně vstoupit do Dominikánského řádu. Po maturitě v roce 1974 jsem začal studovat Teologickou fakultu v Litoměřicích. Studium bylo přerušeno 2 lety základní vojenské služby na východním Slovensku. Státní správa dělala vše pro to, aby nám studium co nejvíce „zpříjemnila“. Po ukončení teologické fakulty v roce 1981 měl biskup další problém, a to získat pro nás tzv. Státní souhlas, bez něhož jsme nemohli veřejně působit v duchovní správě. Nakonec se to s určitými potížemi podařilo a já jsem dostal dekret na své první působiště.

Kde jste všude působil?

Byl to tak trochu život na kolečkách, protože jsem vystřídal poměrně hodně působišť. Prvním byl Holešov, kde jsem se moc neohráł, a hned po roce jsem se stěhoval do Prostějova a odtud do Frýdku, to byly mé kaplanské štace. Po třech letech kaplanské služby jsem byl ustanoven administrátorem v Hutisku – Solanci na Valašsku, kde jsem strávil více jak pět let. Tam jsem také prožil listopadový převrat. Již v únoru 1990 jsem se stěhoval do Kláštera dominikánů v Olomouci a pak do kláštera v Uherském Brodě. V roce 1998 jsem se na tři roky stal osobním tajemníkem a ceremoniářem v Hradci Králové u nynějšího pana kardinála Dominika Duky. Odtud jsem odešel do kláštera v Jablonném v Podještědí, kde jsem působil čtyři roky při poutní bazilice sv. Zdislavy a poté jsem byl dvanáct roků administrátorem ve farnosti Horní Sloupnice nedaleko Litomyšle. Protože jsem se potřeboval z rodinných důvodů vrátit zpět na rodnou Moravu, byl jsem panem arcibiskupem v roce 2017 ustanoven duchovním správcem v Olšanech u Prostějova a Dubanech.

Proč jste se rozhodl stát se duchovním?

Na tuto otázku není jednoduché odpovědět, protože je to tajemství mezi Bohem a člověkem. Jako každý mladý člověk, tak samozřejmě i já jsem si kladl otázky, jakým směrem se bude ubírat můj další život. Nakonec jsem si

vybral toto životní poslání. Nepocházel jsem z nábožensky založené rodiny a do kostela jsem chodil jen já sám. Tatínek byl vojákem z povolání do roku 1968 a potom číšníkem a maminka pracovala jako pečovatelka v domově důchodců. Přáním otce bylo, abych šel studovat na hotelovou školu. Jeho babička, moje prababička, měla také jedno veliké přání, za které se modlila a obětovala celý svůj těžký život: toužila po tom, aby někdo z rodiny sloužil Pánu Bohu. Nedožila se sice toho, protože zemřela ještě dříve, než jsem nastoupil teologická studia, ale dnes již ví, že se nemodlila zbytečně.

Byl jste někdy ve Vatikánu a setkal se s papežem?

Ano byl jsem tam několikrát, poprvé to bylo v roce 1988, kdy jsem dostal devizový příslib k vycestování do Itálie. Tehdejší představitelé režimu patrně předpokládali, že emigruji, ale o tom jsem nikdy nepřemýšlel. Celkem jsem se setkal s papežem Janem Pavlem II. třikrát. Mám na to setkání milé vzpomínky. Byl to výjimečný a vzdělaný muž, který hodně cestoval a svůj úřad zastával velmi dobře. Dnes už je svatořečený.

Pane faráři, máte nějakého koníčka nebo zálibu? Čím vyplňujete svůj volný čas?

I když jsem již důchodce, tak toho volného času moc není. Jsem zvyklý si svá kázání připravovat, i když je pak přednáším z patra. Abych se příliš neopakoval, musím dál studovat. Vždy jsem rád četl, i když v posledních letech už jen „odbornou“ literaturu. Miluji historii, která je učitelkou života, liturgiku a pochopitelně exegezi, výklad Písma sv. Poslouchám rád hudbu, spíše klasickou. Mám pochopitelně i své nectnosti a jednou z nich je netrpělivost. Když jsem působil ve východních Čechách, měl jsem ve farnosti výbornou krajčářku paní Marii Poludovou. Část naší rodiny pochází z kraje krajčářů a věnovali se tomuto řemeslu. Tak jsem začal léčit svou netrpělivost paličkováním. Nimravá práce, na kterou se musí člověk soustředit, ale může při ní poslouchat hezkou hudbu a smysluplně využít chvíli volného času. Když už se mi podaří něco vytvořit, a jsou to díla pouze pro bohoslužebné potřeby, tak tím někoho obdaruji.

Kde pořizujete oblečení pro církevní obřady?

V období totality šily oděvy pro duchovní převážně řádové sestry, v klášterech bývaly krejčovské dílny. Dnes už pochopitelně existují specializované obchody pro bohoslužebné potřeby, kdy hodně ze sortimentu je dovoz z Itálie a Polska za dostupnou cenu.

Náš časopis vychází v období před Vánoci, chtěl byste našim čtenářům při této příležitosti něco vzkázat?

Dnešní doba nepatří zrovna k neklidnějším. Všichni pocítujeme určitou úzkost a nejistotu. Tím budou pravděpodobně poznamenány i vánoční svátky. Supermarkety se již od října snaží rychle vylákat peníze z kapes nakupujících, protože ekonomická recese je víc než jistá. Mnozí si možná povzdechnou, že to budou smutné svátky.

Spíše bych řekl, že budou jiné a možná více podobné tomu, o čem Vánoce vypovídají. Situace Svaté rodiny v městečku Betlémě byla nezáviděníhodná. A přesto se z chléva, kde se Ježíš narodil, šíří světlo a radost z příchodu Bohočlověka k lidské rodině. Chceme si uvědomit,

že materiální hodnoty ještě nikoho neučinily lepším či šťastnějším. Přijetí onoho nadpřirozeného světla a radosti vyzařující z betlémských jeslí proměňuje srdce i náš lidský život. Otevírá nás pro vzájemné vztahy, které jsou na prvním místě.

Rád bych Vás pozval na sváteční bohoslužby, abychom společně oslavili Ježíšovo narození, ale sám v dané chvíli nevím, zda bude možné je veřejně konat v našich chrámech. Co mohu slíbit, že při nich budu vzpomínat na Vás všechny a budu Vám vyprošovat onu radost a pokoj, které může lidskému srdci dát jedině narozený Ježíš.

Můžeme pro úplnost uvést termíny svátečních bohoslužeb?

Pravidelně bývají štědrovečerní bohoslužby v posledních letech v Dubanech ve 21 hodin a v Olšanech ve 22 hodin. a na Hod Boží vánoční (1.svátek vánoční) v Dubanech v 8.30 hodin a v Olšanech v 9.45 hodin.

Panu Špačkovi děkujeme za milé povídání a přejeme především pevné zdraví do následujících let. - redakce -

Jak si zprovoznit zasílání obecních aktualit do e-mailu?

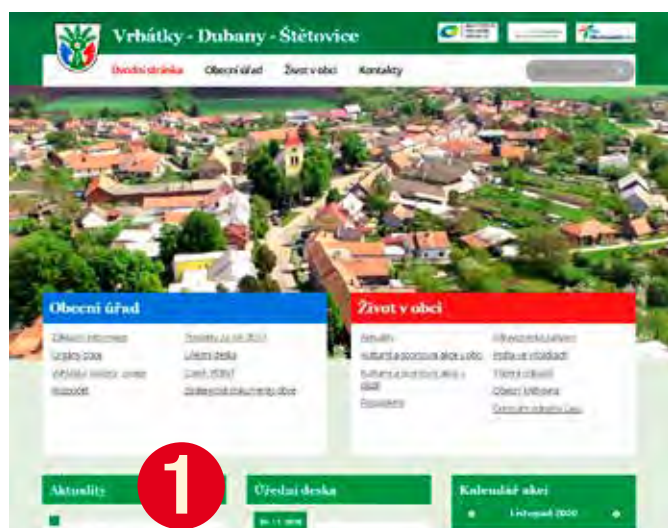


Chcete vědět, co se chystá? Nemáte čas poslouchat rozhlas či číst plakáty? Existuje zajímavá možnost, jak být pohodlně informován prostřednictvím vaší e-mailové pošty. Stačí si aktivovat službu na webových stránkách obce www.vrbatky.cz:

- klikněte v levé části webových stránek www.vrbatky.cz na zelené tlačítko „Aktuality“ ❶
- na stránce Aktualit v horní části klikněte na „Přihlásit se k odběru novinek“ ❷. Na stránce Aktualit uvidíte i seznam všech předešlých aktualit.
- zobrazí se vám stránka s názvem Přihlášení k odběru příspěvků.

Zadejte níže svou e-mailovou adresu a klikněte na „Přihlásit se k odběru“. Vyčkejte na ověřovací e-mail, který během chvíle přistane do vaší pošty. Dokončete registraci kliknutím na odkaz v e-mailu.

Tímto jste si aktivovali zasílání aktualit na zadanou e-mailovou adresu. Nyní již stačí jen občas otevřít poštu a podívat se, co se děje v našich obcích nového.



Volňásek s vámi doma



V loňském školním roce byly naše zájmové kroužky kvůli opatřením dost omezeny, proto vznikl projekt „VOLŇÁSEK S VÁMI DOMA“. V rámci tohoto projektu jsme pro vás začali psát články, točit videa a tvořit různé soutěže a hry na dálku.

Od září jsme s radostí otevřeli nový rok s novou nabídkou kroužků. Bohužel po třech týdnech byly naše zájmové



kroužky opět přerušeny. Doufáme ale, že jakmile se kroužky znovu otevřou, budeme moci pokračovat tam, kde jsme skončili. A protože, v některých kroužcích jsou stále volná místa, můžete si naši nabídku prohlédnout na příloženém obrázku rozvrhu hodin. Kromě stálých oblíbenců se nově děti mohou přihlásit do kroužků jako je Tralaláček, Bing Bong klub či Výletník. Nově máme v programu pro děti také dvě otevřené klubovny od 13:00 do 14:30. Veškeré podrobnější informace naleznete na našem webu.

Také jsme se již pustili do plánování táborů a akcí Prázdninového Volňásku na rok 2021. Chystáme pro vás velké novinky a na jejich zveřejnění a spuštění přihlašování se můžete těšit hned v lednu.

Nicméně nyní naši pozornost a aktivitu věnujeme především zmíněnému projektu „VOLŇÁSEK S VÁMI DOMA“, který vznikl na jaro. S přerušáním kroužků i nyní na podzim jsme pro vás obnovili archiv aktivit,

CVČ VOLŇÁSEK VRBÁTKY rozvrh zájmových kroužků na školní rok 2020/2021				
PONDĚLÍ	ÚTERÝ	STŘEDA	ČTVRTEK	PÁTEK
MONTESSORI DÍLNIČKY I 8:30 - 11:30 CVČ VOLŇÁSEK			BROUČCI 9:30 - 11:00 CVČ VOLŇÁSEK	
VOLŇÁSEK 13:00 - 14:30, otevřená klubovna CVČ VOLŇÁSEK	FLÉTNÍČKA 14:00 - 17:00, INDIVIDUÁLNÍ LEKCE CVČ VOLŇÁSEK	DESKOVÝ KLUB 13:00 - 14:30, otevřená klubovna CVČ VOLŇÁSEK	MODERNÍ TANCE 18:30 - 19:30 SOKOLOVNA DUBANY	TENIS 19:00 - 17:00 SPORTOVNÍ HALA VRBÁTKY rozdělení na 2 skupiny 15:00 - 16:00 16:00 - 17:00
TRALALÁČEK 15:00 - 17:00 CVČ VOLŇÁSEK	TANČÁČEK 15:00 - 17:00 CVČ VOLŇÁSEK	FLÉTNÍČKA 14:00 - 17:00, INDIVIDUÁLNÍ LEKCE CVČ VOLŇÁSEK	BADMINTON 15:30 - 16:30 SOKOLOVNA DUBANY	
JÓGA 17:30 - 19:00 CVČ VOLŇÁSEK	VOLEJBAL 18:30 - 17:00 SPORTOVNÍ HALA VRBÁTKY	SPORTÁK 15:00 - 16:00 SPORTOVNÍ HALA VRBÁTKY	MONTESSORI DÍLNIČKY 2 15:30 - 18:30 CVČ VOLŇÁSEK	VÝLETNÍČEK 1x ZA MĚSÍC PÁTEK odpoledne nebo SOBOTA dopoledne dle dohlášených výletů do okolí a programem
	BING BONG klub 16:00 - 18:00 CVČ VOLŇÁSEK		ŠIKOVNÉ RUČIČKY 16:00 - 17:30 CVČ VOLŇÁSEK	
			FLORBAL 18:30 - 17:30 SOKOLOVNA DUBANY	
			FOTBAL 18:30 - 18:00 SPORTOVNÍ HALA VRBÁTKY	
● MAMINKY S DĚTMI ● DĚTI Z MŠ ● DĚTI ZE ZŠ ● POUZE DĚTI OD 10 LET ● DOSPĚLÍ ● OTEVŘENÝ KLUB PRO VŠECHNY				



článků a videí z jara. A začali tvořit obsah nový. Kromě videí a článků s tipy na aktivity se děti mohly zapojit do Halloweenové soutěže nebo „Podzimní Volňáskovy online hry“. Novinkou je projekt „Volňáskovy výzvo-hrátky“, který vznikl v listopadu. Jedná se o speciální sešitky, plné nejrůznějších výzev a úkolů. A to rovnou ve dvou provedeních – verzi 1 pro menší děti, které chodí ještě do školky, a verzi 2 pro větší děti ze školy. O „vý-zvohrátky“ se můžete na našem webu přihlásit. Rádi vám je doručíme vytištěné domů. Můžete si je ale také stáhnout a vytisknout sami doma. Výzvy jsou různého druhu – kreativní a tvořivé, pohybové a sportovní, ale

také logické či tematicky podzimní. Pro šikovné „výzvaře“ je připravena odměna.

Jsem ráda, že alespoň takto můžeme všem rodičům a dětem v nelehkých podmínkách pomoci a být zdrojem nápadů na volný čas s dětmi. Veškeré aktuální informace k aktivitám a také našim kroužkům, které doufáme, že budou brzy opět fungovat, naleznete na našem webu – www.cvc-volnasek.webnode.cz a také na našem facebooku. Video můžete sledovat na našem youtube kanále „CVČ Volňásek Vrbátky“.

Tak se na vás moc a moc budeme těšit ve Volňásku, ať už v našich kroužcích, otevřených klubovnách či na akcích.

- za tým vedoucích Mirka Gabrielová -

Chcete se podívat na kroniky našich obcí?



V současné době to je možné kdykoliv. Kroniky byly naskenovány a uloženy v Digitálním archivu Zemského v Opavě. Zde můžete ve vyhledávači zadat ① kronika obce Vrbátky, Duban nebo Štětovic a vyjedou vám oskenované části kronik, které jsou volně k nahlédnutí. Najít zde můžete samozřejmě i jiné historické prameny týkající se našich obcí. Pro milovníky historie je to cenný zdroj informací.

Webový odkaz na Zemský archiv:
<http://digi.archives.cz/da/index4Clear.jsp>



Pochod vojáků na Slavkov

Každým rokem prochází naší obcí 4. kolona hraběte Kolowrata. V letošním roce bohužel musel být Pochod na Slavkov společně s rekonstrukcí bitvy tří císařů zrušen. Na naše otázky odpovídal pan major Lubomír Partyka z Klubu vojenské historie Ostrava.

Pravidelně organizujete pochod vojáků do Slavkova, kde probíhá rekonstrukce bitvy tří císařů. Odkud vycházíte a jak dlouho váš pochod trvá?

Pochod 4. kolony Kolowrata vychází z historického přesunu pěti kolon ruských a rakouských vojsk z Olomouce směrem ke Slavkovu. V roce 1805 se ke Slavkovu vypravily tři ruské kolony z Olšan, 4. rakouská kolona hraběte Kolowrata z Nedvězí, 5. kolona byla jízdní.

S přihlédnutím k délce trasy, cca 100 km, a návaznosti původních silnic na současné komunikace je rekonstrukce pochodu rozvržena do šesti dnů. Vycházíme v neděli ráno z Nedvězí a končíme v pátek ve Tvarožné, kde plynule navážeme na program rekonstrukce bitvy u Slavkova.

Pokud si dobře vzpomínám, v loňském roce se konal jubilejní ročník pochodu na Slavkov. Jak dlouho se už akce koná? A jsou vojáci nějak „odměňováni“ za pravidelnou účast na pochodu?

Myšlenka rekonstrukce pochodu vznikla u příležitosti 200. výročí bitvy tří císařů, první ročník se tedy konal v roce 2005. Loni zorganizoval KVH Ostrava již 15. ročník. Abychom ocenili jak účastníky pochodu, tak i civilní

podporovatele naší myšlenky, vytvořili jsme tzv. maršmetál. Po celou dobu vedeme evidenci účastníků včetně počtu absolvovaných etap. Pokud voják ujde minimálně tři etapy, započítává se mu celý ročník. Na stuze maršmetálu proto můžete najít malé granátky, bronzový za 5, stříbrný za 10 a zlatý za 15 absolvovaných ročníků.

Účastníte se každého ročníku ve stejném složení nebo se vaše skupina vojáků často obměňuje?

Tvrdé jádro každého ročníku, což je za tak dlouhou dobu obdivuhodné, zůstává stále stejné. Tvoří ho členové KVH Ostrava, Javornické dělostřelecké gardy, myslivci z Velkého Meziříčí, Rusové z Jeseníku, v posledních čtyřech letech se k nám přidali i zástupci 8. voltizérského pluku francouzské armády z Frýdku-Místku. Jinak složení samozřejmě kolísá podle časových možností účastníků, ale počet vojáků přesto stále narůstá. Během prvních ročníků nás bylo 10–15, 15. ročník zahajovalo 42 vojáků a do Tvarožné jich dorazilo 63, včetně trénu. Při takovém počtu už je obtížné logisticky zajistit ubytování a stravu, takže už musím pečlivě zvažovat naši kapacitu.

Cestou procházíte a zastavujete se v mnoha obcích. Pamatujete si nějaké zajímavé či originální přivítání?

Jedno z nejlepších přivítání jsem zažil právě v obci Vrbátky. Hlavní roli v tom hrály domácí koláče. Bylo to pohazení na těle i na duši... a samozřejmě hlavně v žaludku.



Počasí je nevyzpytatelné a jistě vám umí pochod někdy zkomplikovat. Jak vypadá vaše příprava na pochod?

Náš klub je aktivní po celý rok, akce, kterých se účastníme, se konají pod širým nebem, od března do října spíme pod stanem, takže na nepřízeň počasí jsme zvyklí. Termín pochodu nemůžeme plánovat podle předpovědi počasí, ale podle termínu rekonstrukce slavkovské bitvy, tj. tak, abychom do Tvarožné dorazili v pátek předcházející 2. prosinci. Zima a sníh nám nevádí, ale jsme rádi, když neprší. Pro úplnost ale musím zmínit, že v roce 2007 nebo 2008 napadlo tolik sněhu, že jsme zvažovali zrušení poslední etapy, protože silnice byly neprůjezdné. Kolem poledne ale přijely pluhy, takže jsme pochod nakonec dokončili, dorazili jsme až kolem šesté večer. Vozy jsme toho roku museli poslat domů.

Navíc pochodovat v dobových uniformách není jistě vůbec snadné. Kolik váží taková vojenská uniforma?

Řekněme si to otevřeně, každý, kdo ujde celý stokilometrový pochod s kompletní výstrojí a výzbrojí o celkové váze 25–30 kg, je borec. Myslím, že je to fyzický výkon

srovnatelný s novodobou armádou. Problémy se svaly a klouby nebývají výjimkou, o puchýřích už ani nemluvíme. A to musíme vzít v úvahu, že tento výkon všichni podávají dobrovolně, zadarmo, o své dovolené a díky toleranci svých rodin.

Pokud by měl někdo z našich občanů zájem se k vám přidat, je to možné?

Kouzlo našeho pochodu spočívá v tom, že máme možnost prožít něco jiného než v dnešním moderním životě. Stoupající popularitu našeho projektu, i přes jeho časovou i fyzickou náročnost, přičítám atmosféře, kterou dokážeme vytvořit. Je to vojenský historický pochod. Přidat se tedy může ten, kdo bude v napoleonské historické uniformě. Občané v civilu se k nám mohou připojit během večerního posezení.

Děkujeme za váš čas a těšíme se snad v příštím roce na viděnou ve Vrbátkách

Také bych rád jménem vojáků 4. kolony rád poděkoval všem zastupitelům obcí a měst, kteří mají pro naše nadšení pochopení a u kterých už 15 let nacházíme podporu.

- redakce -

150 let výročí založení cukrovaru Vrbátky



V letošním roce uplynulo 150 let od zahájení výroby v cukrovaru ve Vrbátkách. Při této příležitosti jsme se obrátili s několika otázkami na ředitele cukrovaru, na které nám ochotně odpověděl. Momentální pandemická situace nám neumožnila dělat klasický rozhovor, proto jsme se s Jiřím Zapletalem domluvili na elektronické komunikaci.

Můžete nám říct něco o historii cukrovaru?

První valná hromada cukrovaru ve Vrbátkách byla 17. srpna 1869, základní kámen cukrovaru byl položen 23. května 1870. Představitelé dubanské záložny vybrali pro stavbu prostor a vykoupili pozemky vedle právě budované železniční dráhy ve Vrbátkách. Dle záznamů v dubanské kronice se první řepa začala zpracovávat již 28. prosince 1870 v 18 hodin. Z uvedených údajů je zřejmé, že naši předkové pravděpodobně zaseli řepu pro zpracování v cukrovaru, který teprve potom postavili. Cukrovar Vrbátky byl založen jako akciová společnost,

v roce 1948 byl znárodněn a v roce 1992 zprivatizován v rámci kupónové privatizace zpět na akciovou společnost.

Cukrovar letos slaví 150 let existence. Co bylo důvodem toho, že jako jeden z mála přežil do dnešního dne?

Jedním z důvodů přežití cukrovaru do dnešní doby je zcela jistě houževnatost, zodpovědnost a odbornost všech akcionářů a zaměstnanců cukrovaru za celou dobu jeho existence.

Jak to vypadá s podnikáním a fabrikou v současnosti? Poslední roky byly prý pro vás dost těžké.

Cukrovar Vrbátky, a. s. je stabilní společností, která trvale investuje do svého rozvoje. V současné době je

cukrovar schopen zpracovat přes 300 tisíc tun řepy a vyrobí kolem 45 tisíc tun cukru. Pro občany byla za poslední roky nejviditelnější změnou výstavba skladovacího sila na 20 000 tun cukru v roce 2013.

Po zrušení unijního režimu kvót na výrobu cukru pro jednotlivé cukrovarnické společnosti došlo v posledních letech k prudkému nárůstu produkce cukru v zemích EU a tím k obrovskému tlaku na snížení cen cukru. Ceny klesly až na hranici rentability, někdy i pod ni. Celý cukrovarnický sektor se z tohoto výkyvu dodnes vzpamatovává.

Cukrovar je nejen dominantou vesnice, ale také velkým zaměstnavatelem. Věříte, že podnik bude slavit další kulatá výročí?

V době výstavby cukrovaru byl celý areál továrny oddělen od obce nejen nově postavenou železnicí, ale i zemědělskými pozemky, které jsou v dnešní době již zcela zastavěny rodinnými domky. Cukrovar byl vždy velkým zaměstnavatelem, např. v kampani roku 1939 zaměstnával více než 500 pracovníků. V současné době je celkový počet všech zaměstnanců v kampani kolem 150 ti včetně provozů drobného spotřebitelského balení.

Cukrovar ve Vrbátkách je od svého založení 150 let trvale v provozu, za tuto dobu přečkal mnohdy i se štěstím všechny světové války a politické režimy. Poslední čtvrt století je po privatizaci cukrovar v rukou stabilního počtu hlavních akcionářů, kteří mají zájem na jeho provozu a dalším rozvoji. Pokud tomu tak bude i nadále, určité cukrovar Vrbátky oslaví i další kulatá výročí.

150 let existence je skvělé výročí. Jak ho oslavíte?

Velké oslavy 150 ti let založení cukrovaru byly naplánovány a připraveny na polovinu května letošního roku, ale z důvodu platného omezení počtu osob na akcích byly oslavy v uvažované podobě zrušeny. Z velkých příprav

oslav nakonec zůstalo jenom u přátelského předkampaňového posezení současných a bývalých zaměstnanců na nádvoří cukrovaru.

Připravujete nějaké novinky v sortimentu výroby?

Hlavním produktem cukrovaru Vrbátky je cukr - krystal, krupice, moučka a kostky, který se prodává v různých velikostech balení – od volně sypaného cukru do cisteren až po malé 4 gramové hygienické balení. Další druhy výrobků nejsou zatím pro výrobu ve Vrbátkách plánovány. Cukrovar Vrbátky, a.s. ale vlastní dceřině výrobní společnosti – Pikant Ostrava, která vyrábí hořčice a ocet, a společnost Goldfein Pardubice, která vyrábí pardubický perník a další sladkosti.

Vydal cukrovar nějakou publikaci k výročí založení? Existuje něco jako „kronika cukrovaru“?

Cukrovar Vrbátky vydal ke 150. výročí svého založení rozsáhlou pamětní publikaci, jejímž autorem je Zeno Čížmář. V této publikaci je podrobně popsán vývoj cukrovaru od první valné hromady až po současnost. Vlastní kroniku cukrovar nemá, podklady pro tuto publikaci byly čerpány m.j. z obecních kronik a archívů.

Kdy plánujete, že skončí letošní kampaň?

Letošní kampaň skončí pravděpodobně v druhé polovině ledna 2021.

Co závěrem chcete vzkázat našim čtenářům?

Chtěl bych všem popřát hlavně hodně zdraví, osobních úspěchů a spokojenosti.

Děkujeme panu řediteli za jeho čas a přejeme, ať se cukrovaru i nadále daří a jeho výrobky ať dělají i nadále sladší život nám všem.

- redakce -

V roce 2019 nás opustili...

Vrbátky

Imrich Vacula, 79 r., Marie Vinklárková, 89 r.

V roce 2020 nás opustili...

Vrbátky

Jana Sedláková, 62 r., Jaroslav Přecechtěl, 76 r.,
Jaroslav Pečenka, 75 r., Ludmila Masná, 87 r., Jindřich Nikl, 74 r.,
Eliška Vundrllová, 91 r., Martina Hochová, 52 r.,
František Svoboda, 72 r.

Dubany

Milan Benda, 60 r.,
Pavel Svozil, 63 r.

Štětovice

Oldřich Florus, 81 r.,
Jaroslava Grulichová, 80 r.



Narozené děti 2019 (VIII–XII) – 2020 (I–IX)



Bednárik Šimon
Vrbátky



Bednáriková Anna
Vrbátky



Dohnalová Viktorie Alex
Dubany



Hampl Tomáš
Dubany



Jurča Václav
Štětovice



Kábrtová Vanda
Vrbátky



Katreniaková Nina
Vrbátky



Kotrysová Klárka
Štětovice



Králová Kristýna Anna
Vrbátky



Ksandrová Ella
Štětovice



Kuchař Jan
Dubany



Kvapilová Aneta
Štětovice



Nguyen Tue An
Vrbátky



Ondruš Petr
Dubany



Oršulík Vít
Vrbátky



Pospíšil Antonín
Vrbátky



Rousová Natálie
Vrbátky



Říha Jakub
Vrbátky



Šindlerová Valerie
Štětovice



Vlácil Jan
Vrbátky



Fotografie dětí se pořizují na vítání občánků.
Pokud se vítání občánků nemůžete zúčastnit
a rádi byste fotografii svého miminka
měli v Trianglu zveřejněnou,
pošlete ji prosím na adresu: podatelna@vrbatky.cz.

Děkujeme.



2. místo / Tajemná Raška, Irena Dohnalová

Velká fotografická soutěž

Už několik let vyhlašujeme fotografickou soutěž o nejlepší fotografie, které zachytí život v našich obcích či zajímavý pohled na ně nebo jejich okolí. Oceněné autory pak obec odmění pěknými cenami. Vítěznou fotografii za rok 2019 jste mohli vidět na obálce loňského čísla Trianglu, další oceněné fotografie na poslední stránce téhož čísla.

Nyní otiskujeme fotografii z předání cen autorkám vybraných snímků – a to vítězku Veroniku Vaňkovou a autorku fotografie, která se umístila na druhém místě, paní Janu Zápecovou. Třetí oceněná – paní Aneta Rozholdová se bohužel předávání cen nezúčastnila.

Letošní ročník opět obeslala spousta amatérských fotografů, z čehož máme velkou radost. Bylo proto těžké vybrat ta nejlepší díla. Redakce nakonec rozhodla o tomto pořadí:

Třetí místo získala fotografie s názvem „Most“ od pana Lukáše Ručila.

Na druhém místě se umístil snímek „Tajemná Raška“, jehož autorem je paní Irena Dohnalová.

Vítězem soutěže pro rok 2020 se stává fotografie „Lavička v parku“ od paní Jany Zápecové.

Všem soutěžícím moc děkujeme za účast a těm, kdo nevyhráli, přejeme hodně invence a trpělivosti do příštího ročníku. Některé z fotografií, které nevyhrály, budou otištěny v obecním kalendáři. Vítěznou fotografii vidíte tak jako vždy na obálce letošního čísla.



3. místo / Most u Vrbátek, Lukáš Ručil